

Arrest

nr. 203 273 van 27 april 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. DE VIDTS
Kauwendaal 28
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat F. DE VIDTS en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 17 september 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 24 september 2015 asiel aan. Op 30 juni 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig van het dorp Larkhawia in het district Dahanai Ghorī in de provincie Baghlan. U bent Tadzjiek van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan.

In juli 2015, voor het einde van de ramadan, kwam M. Q. (...) uw voedingswinkel in het dorp Larkhawia binnen. Hij sprak u aan over de jihad en zei dat het een verplichting was om mee te strijden. Hij probeerde u te overtuigen. U zei hem dat u uw beslissing zou meedelen na de eid. M. Q. (...) waarschuwde u met niemand te praten over dit gesprek. Drie dagen lang hield u dit voor u. Op de dag van eid vertelde u aan uw moeder wat er gebeurd was. Jullie belden naar uw oom aan moederszijde. Hij zei u dat u geduld moest hebben en dat hij een oplossing zou zoeken. Op de vierde dag van eid kwam een man met een tulband naar jullie huis. Hij vroeg uw moeder waar u was. Uw moeder antwoordde dat ze het niet wist. Na dit bezoek contacteerde u uw oom opnieuw. Hij gaf u het telefoonnummer van een smokkelaar die u uit Afghanistan kon brengen.

U heeft Afghanistan verlaten in juli 2015. U bent België binnengekomen op 17 september 2015 en vroeg zeven dagen later asiel aan.

U legt geen documenten voor ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Voorafgaandelijk moet worden gesteld dat u overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 12 oktober 2015 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, niet kan worden beschouwd als minderjarige.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat er een aantal tegenstrijdigheden zijn tussen uw verklaringen tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen tijdens uw gehoor op het CGVS.

Zo gaf u op de DVZ aan dat M. Q. (...) langs kwam in uw winkel op de 27e dag van de ramadan in 2015. U voegt toe dat hij een lid van de taliban is en dat iedereen dit wist en hem kende (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Het is dan ook opmerkelijk dat u er niet in slaagt enige informatie over deze man te geven wanneer hiernaar gevraagd wordt op het CGVS. Er wordt u gevraagd of u de persoon die langskwam in uw winkel kende, waarop u negatief antwoordde (CGVS 1, p. 11). Vervolgens gevraagd of u hem ooit eerder gezien had, zegt u eveneens niet (CGVS 1, p. 11). Gevraagd of deze man een gekende talib is, stelt u dat hij een wapen en een witte vlag had en een tulband droeg, en dat alle taliban zo rondgaan in de bazaar (CGVS 1, p. 11). U verklaart dat uw twee vrienden die eerder aanwezig waren in de winkel maar weggingen toen de talib binnenkwam, u de volgende dag vertelden dat die man m. (...) Qayum of m. (...) Qadir is (CGVS 1, p. 11). Het is opmerkelijk dat u op de DVZ aangaf dat iedereen wist dat M. Q. (...) een talib was en hem kende, maar op het CGVS niet met zekerheid kan aangeven of de taliban m. (...) Qayum dan wel m. (...) Qadir heet. Ook wanneer u nogmaals gevraagd wordt wat u verder over M. Q. (...) weet, zegt u slechts dat u niets over hem weet (CGVS 1, p. 12). Gevraagd uit welk dorp hij komt, wat hij precies doet bij de taliban en of u weet van welke stam hij afkomstig is, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS 1, p. 12). Geconfronteerd met het feit dat u op de DVZ nog verklaarde dat hij een talib was die iedereen kende, en uit uw verklaringen op het CGVS geenszins blijkt dat u vertrouwd was met deze man of dat hij een gekende talib was, zegt u dat er veel talibanleden zijn die u bij naam kent maar waarover u geen informatie heeft (CGVS 1, p. 13). Nogmaals gesteld dat u voorheen aangaf dat iedereen de talib in kwestie kende, zegt u dat u niets over M. Q. (...) wist maar dat

het uw vrienden waren die hem kenden (CGVS 1, p. 13). Uw poging om deze tegenstrijdigheid uit te klaren kan niet overtuigen.

Voorts gaf u tijdens uw interview op de DVZ aan dat M. Q. (...) u niet bedreigde, maar dat u wist dat u problemen zou krijgen als u weigerde om samen te werken met de taliban (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Op het CGVS zegt u dat M. Q. (...) u vroeg om te taliban te vervoegen. U antwoordde dat uw moeder u dit niet zou toestaan. Hierop zei M. Q. (...) u dat u de taliban op die manier verplichtte om geweld tegen u te gebruiken omdat u niet naar hen luistert (CGVS 1, p. 10). U vertelt dat hij insisterde dat u voor de taliban zou werken en dat ze u anders onder dwang zouden verplichten mee te werken (CGVS 1, p. 11). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelt u dat ze u in het vorige interview niet vroegen of u bedreigd werd of niet (CGVS 1, p. 13). Gewezen op het feit dat u op de DVZ letterlijk aangaf dat M. Q. (...) u niet bedreigde in de winkel, maar op het CGVS andere zaken verklaart, antwoordt u naast de kwestie dat M. Q. (...) u kwam vragen om te vechten maar dat u zei dat u verantwoordelijk was voor uw broers en zussen (CGVS 1, p. 13). Een derde maal gewezen op de tegenstrijdigheid in uw verklaringen, zegt u plots dat wanneer u M. Q. (...) zei dat u met hen zou werken, hij gelukkig was (CGVS 1, p. 13). Een laatste maal gewezen op de tegenstrijdigheid omtrent de bedreiging van M. Q. (...), zegt u dat ze u op de DVZ niets vroegen (CGVS 1, p. 13). Dat u op de DVZ spontaan aangaf dat M. Q. (...) u niet bedreigde, en op het CGVS duidelijk aangeeft dat M. Q. (...) dreigde geweld te gebruiken tegen u, plaatst de geloofwaardigheid van uw relaas op de helling.

Ook is het opmerkelijk dat u op de DVZ geen melding maakt van het bezoek van de taliban aan uw huis. Hierop gewezen, zegt u dat ze u op de DVZ vroegen om niet het hele verhaal te vertellen maar kort te zeggen wat de redenen voor vertrek waren (CGVS 1, p. 13). Nochtans is het bezoek van de taliban aan uw huis een belangrijk element in uw relaas. Gesteld dat het bijgevolg opmerkelijk is dat u het incident niet vermeldde, zegt u dat indien u op de DVZ alles zou vertellen u geen reden meer zou hebben om naar het CGVS te komen (CGVS 1, p. 13). Deze verklaring overtuigt echter niet. Er mag wel degelijk verwacht worden van u dat, wanneer u op de DVZ gevraagd wordt om kort uw redenen voor vertrek aan te halen, u kort meegeeft dat de taliban u thuis opzochten. Bovendien verklaarde u aan het begin van het eerste gehoor op het CGVS, gevraagd hoe het interview op de DVZ gegaan was, dat het niet zo kort was, dat u de vragen heeft beantwoord en dat, wat u wist en meegemaakt heeft, u ook gezegd heeft (CGVS 1, p. 2).

De verschillende tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen op de DVZ en op het CGVS ondergraven de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met de taliban.

Daarnaast dient er te worden opgemerkt dat de rekruterings technieken van de taliban zoals door u voorgesteld zeer onwaarschijnlijk overkomen. U verklaart dat een talibanlid op een dag uw winkel binnen wandelde en u vroeg om deel te nemen aan de strijd. Toen u antwoordde dat u geen toestemming zou krijgen van uw moeder en u verantwoordelijk was voor uw broers en zussen, zei hij dat hij geweld tegen u zou gebruiken en u onder druk zou zetten om samen te werken met de taliban. De talib waarschuwde u ook met niemand te praten over wat hij juist gezegd had (CGVS 1, p. 10-11). Gevraagd om welke redenen M. Q. (...) u wilde rekruteren, zegt u dat u het niet weet waarom hij naar u kwam en niet naar anderen (CGVS 1, p. 12). Gevraagd of anderen ook onder druk gezet werden om mee te strijden, zegt u dat de taliban hen misschien ook vroeg om er niet over te praten met anderen (CGVS 1, p. 12). Gevraagd of u mensen kent in het dorp of in uw regio die de taliban vervoegden, antwoordt u van niet (CGVS 1, p. 12). U geeft tevens aan dat u niet weet van welke stam of van welk dorp M. Q. (...) is (CGVS 1, p. 13). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt evenwel dat hoewel de taliban geen formele rekruteringsprocedures heeft, er toch kan worden gesteld dat de lokale cel de basis vormt van de rekrutering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyauteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. De drijfveren voor de rekrutering zijn hoofdzakelijk eergevoel en glamour, wraakgevoel financiële noden en religieuze overtuiging. Hoewel er uitzonderingen zijn, kan toch als algemene regel worden gesteld dat taliban rekrutering door de lokale commandanten binnen hun eigen stam gebeurt. Gedwongen rekrutering door de taliban wordt door verschillende bronnen dan ook als uiterst exceptioneel voorgesteld. Sommigen stellen zelfs dat gedwongen rekrutering volledig afwezig is. De argumenten die hiervoor aangehaald worden zijn het overschot aan vrijwillige strijders en het feit dat gedwongen rekrutering de bevolking van de taliban doet vervreemden. Aangezien de beschrijving die u in het kader van uw asielerzoek geeft over de wijze waarop de taliban zou hebben geprobeerd u in te lijven, geen enkel kenmerk vertoont van de rekruteringsmethode van de taliban die blijkt uit de informatie kan er ernstig worden getwijfeld aan uw beweringen daaromtrent. Gewezen op de verschillen die bestaan

tussen uw verklaringen en de informatie van het CGVS, zegt u dat u niets kan zeggen over de informatie waarover het CGVS beschikt maar dat u slechts uitlegde wat u heeft meegemaakt (CGVS 1, p. 14).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen met de taliban. Deze elementen vormen dus geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van

herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2,c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een alleenstaande jongeman bent van 20 jaar met een scholing tot de achtste graad (CGVS 1, p. 5). Ondanks het overlijden van uw vader tien jaar terug, blijkt uit uw verklaringen dat uw gezin in Larkhawia (uw moeder, uw jongere broer en drie jongere zussen) een goede financiële situatie heeft. Zo heeft uw gezin inkomsten via uw oom A. (...) die de landbouwgronden van uw familie bewerkt, ook naait uw moeder kleren en krijgt uw gezin de helft van de taxi-inkomsten van de neef van uw overleden vader, Y. M. (...) (CGVS 2, p. 3 en p. 5). U verklaart dat uw gezin goed rond kwam en geld aan de kant kon zetten (CGVS 2, p. 6). Met een deel van dit spaargeld opende u een eigen winkel in het dorp Larkhawia (CGVS 2, p. 9). U runde deze winkel voor twee jaar en vier maanden, en bouwde zo werkervaring op (CGVS 1, p. 14). Jullie hadden ook de financiële middelen om uw land met het vliegtuig te verlaten (verklaring DVZ, p. 10).

Bovendien beschikt u ook over een netwerk in de stad Kabul. U verklaart immers dat uw oom R. (...) in de regio Chel Setun woont in de stad Kabul (CGVS 2, p. 8). U laat het evenwel na zicht te geven op de werkelijke situatie van uw oom in Chel Setun.

U verklaart dat er de laatste jaren voor uw vertrek uit Afghanistan geen contact was tussen u en uw oom R. (...). Dit was het geval nadat uw oom R. (...) misnoegd was omdat de auto van uw vader aan Y. M. (...) geschonken werd en niet aan hem. Hierop besloot uw oom naar de stad Kabul te verhuizen en het contact te verbreken (CGVS 2, p. 7). Gevraagd hoe het contact tussen u en uw oom hersteld raakte, stelt u dat uw moeder contact opnam met uw oom nadat u problemen kreeg en dat uw oom vervolgens uw reis regelde (CGVS 2, p. 7). Gevraagd hoe het komt dat uw oom na vijf jaar stilte plots uw reis regelde, stelt u dat u het niet weet (CGVS 2, p. 7). U verklaart verder dat uw moeder u niets zei hierover maar geeft aan dat u denkt dat uw oom u hielp om zo een deel van het land te krijgen (CGVS 2, p. 7). Gevraagd of uw oom uw reis ook financierde, verklaart u dat uw oom de smokkelaar betaalde, en dat het kan zijn dat hij het geld van uw huis nam en de rest zelf betaalde (CGVS 2, p. 7). Opmerkelijk is evenwel dat u op de DVZ verklaarde dat uw oom R. (...) en uzelf de reis regelden en betaalden (vragenlijst DVZ, vraag 30). Dat u nu te kennen geeft niet duidelijk te weten hoe de financiering van uw reis verlopen is, lijkt tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen.

U verklaart niet te weten welke job uw oom uitoefent in Kabul of hoe zijn financiële situatie er is (CGVS 2, p. 6-7). Dit is evenwel zeer opmerkelijk gezien u tevens verklaart dat het uw oom R. (...) was die uw reis naar Europa regelde en (deels) financierde en u bovendien verklaart nog steeds in contact te zijn met uw oom (CGVS 2, p. 6 en p. 7). Gevraagd hoe het mogelijk is dat u de job van uw oom in Kabul niet kent, stelt u dat u hem dat nooit gevraagd heeft. U zegt dat u enkel naar hem en naar zijn kinderen vraagt (CGVS 2, p. 7). Gewezen op het feit dat u nog steeds contact onderhoudt met uw oom en het bijgevolg niet aannemelijk is dat u geen idee heeft over zijn financiële situatie of zijn job, stelt u dat u niet weet hoe hij er leeft en dat u het hem nooit vroeg (CGVS 2, p. 8). Dat u blijft volhouden niets te weten over de financiële situatie of de job van uw oom, doet vermoeden dat u informatie achterhoudt en weigert een volledig zicht te geven op uw netwerk in Afghanistan.

Gevraagd naar de kostprijs van uw reis moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS 2, p. 10). Gevraagd wat u wel weet over het geld dat betaald werd voor uw reis naar Europa, stelt u dat u niet weet of het in euro's of dollars was (CGVS 2, p. 10). Gevraagd van waar het geld kwam waarmee uw reis gefinancierd werd, geeft u opnieuw aan het niet te weten. U stelt dat het misschien van uw oom komt maar u weet niet waar hij het vond (CGVS 2, p. 10). Gevraagd hoe het komt dat u geen enkel idee heeft hoeveel uw reis kostte of waar het geld vandaan kwam, stelt u dat u niet met de smokkelaar sprak over geld. U zegt dat het u niet verteld werd en dat u het ook niet vroeg (CGVS 2, p. 10). Gesteld dat u denkt dat uw oom misschien betaalde en gevraagd hoe het komt dat u hem hier nooit over aansprak, stelt u dat u geen geld hebt om hem terug te betalen (CGVS 2, p. 10). Gevraagd of u uw moeder hierover aansprak, geeft u aan dat uw moeder ook niet weet van waar het geld kwam (CGVS 2, p. 10). In dit licht is het niet duidelijk waarom u stelt dat uw oom misschien geld van uw huis nam om de reis te betalen (CGVS 2, p. 7). In dat geval zou uw moeder immers op de hoogte moeten zijn van de financiering van uw reis. Gevraagd naar afspraken over de financiering van de reis, antwoordt u naast de kwestie dat jongens u zeiden dat ze 5000 of 6000 betaalden (CGVS 2, p. 10). Gevraagd of uw oom u ooit aansprak over het geld, stelt u van niet (CGVS 2, p. 11). Het is niet aannemelijk dat u noch uw moeder het minste idee hebben hoe uw reis gefinancierd werd. Dat u dit toch blijft volhouden, wekt opnieuw de indruk dat u belangrijke informatie achterhoudt en weigert een correct zich te bieden op de financiële situatie van uw netwerk in Afghanistan.

Uw verklaringen over uw oom en over de financiering van uw reis doen vermoeden dat u geen zicht geeft op uw werkelijke situatie in Afghanistan. Toch kan gesteld worden dat gezien uw leeftijd, scholing en werkervaring en gezien uw netwerk in Kabul, u in staat bent een duurzaam leven op te bouwen in Kabul.

Geconfronteerd met de mogelijkheid om zich bij uw oom te vestigen in Kabul, stelt u dat u problemen heeft met de taliban. Als u bij uw oom gaat inwonen, kan ook hij problemen krijgen met de taliban (CGVS 2, p. 11). Zoals hierboven aangegeven, kan evenwel geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban. Gevraagd naar andere redenen waarom u zich niet in de stad Kabul zou kunnen vestigen, stelt u dat u er geen werk en geen huis heeft en dat u er niemand kent (CGVS 2, p. 11). Opnieuw dient gewezen te worden op uw oom R. (...) die in Kabul woont.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker laat gelden dat de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing ten onrechte van uitgaat dat hij over een intern beschermingsalternatief beschikt door zich in Kabul te vestigen bij zijn oom en dus niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

In eerste instantie merkt hij op dat de commissaris-generaal vaak zal besluiten dat een persoon over een intern vestigingsalternatief beschikt indien zijn regio van herkomst onvoldoende veilig is. Dit is volgens verzoeker ook *in casu* het geval.

Daarnaast betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing naar recht faalt voor wat betreft de redelijkheid van het vestigingsalternatief. Met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Kabul verwijst hij naar het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van november 2016, waaruit volgens hem alleen maar geconcludeerd kan worden “*dat de veiligheidssituatie in Kaboel allesbehalve goed (is) en dat de incidenten in stijgende lijn evolueren*”. Voorts merkt verzoeker op dat het loutere feit dat hij in Kabul familie heeft wonen ruimschoots onvoldoende is om te kunnen besluiten tot de redelijkheid van het vestigingsalternatief. Hij verwijst hierbij naar een rapport van het UNHCR waarin deze instantie specifieke voorwaarden formuleerde die in aanmerking moeten worden genomen bij het bepalen van een intern vestigingsalternatief in de Afghaanse context en wijst erop dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om te motiveren of hij wel degelijk toegang zal hebben tot basisinfrastructuur in Kabul en evenmin enige informatie bijbrengt over het werkaanbod, de toegang tot huisvesting en andere basisrechten.

Verzoeker laat verder gelden dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de specifieke Afghaanse context waarbij het niet steeds praktisch mogelijk is om zich te vestigen in een andere regio dan diegene waar men vandaan komt. Men zal immers vaak nog steeds naar zijn regio van oorsprong moeten reizen om identiteitspapieren te bekomen en bovendien is het in Kabul niet mogelijk om zich gelijk waar te vestigen zonder de goedkeuring van de “*Wakeel Kocha*”, die per wijk is aangeduid en de controle houdt over de inwoners van zijn wijk. De eventuele vestiging van verzoeker in Kabul is dus afhankelijk van deze persoon, die hem vragen zal stellen over zijn afkomst en over zijn banden met de taliban. Aldus is de toegang tot onderdak voor verzoeker in Kabul zeker niet gegarandeerd. Ten slotte merkt verzoeker op dat als bekend wordt dat iemand zich gevestigd heeft in een stedelijk gebied, dit op lokaal niveau tot gevolg zou kunnen hebben dat de achtergebleven familieleden bedreigd worden. Dit is voor verzoeker bijzonder ernstig daar zijn familieleden allen wonen in de provincie Baghlan, die in handen is van de taliban.

Tot slot merkt verzoeker nog op dat niet betwist wordt dat hij afkomstig is uit Dahana-i-ghori in de provincie Baghlan en stelt hij dat voor personen afkomstig uit de provincie Baghlan de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend op basis van de slechte algemene veiligheidssituatie

aldaar. Verzoeker verwijst hiervoor opnieuw naar het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van november 2016.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Na een korte theoretische beschouwing over de uitdrukkelijke motiveringsvereiste stelt verzoeker dat de commissaris-generaal zich beperkt tot het besluiten dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming zonder aan te geven waarop dit is gebaseerd.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden de volgende stavingstukken gevoegd:

- een Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van november 2016;
- CBAR-BCHV, *"Intern beschermingsalternatief voor veralgemeend geweld in Afghanistan in de Belgische asielprocedure"*, juni 2014.

2.2.2. Op 7 maart 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met het EASO Country of Origin Information Report *"Afghanistan. Security Situation"* van december 2017, p. 1-74.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) er geen geloof kan worden gehecht aan de

door hem voorgehouden problemen met de taliban nu de verschillende tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de geloofwaardigheid ervan ondergraven en zijn voorstelling van de rekruterings technieken van de taliban zeer onwaarschijnlijk overkomt, en (ii) hij in de hoofdstad Kabul over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. In tegenstelling tot wat verzoeker in het tweede middel voorhoudt, worden wel degelijk de concrete gronden aangegeven waarom hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, met name omdat hij in de hoofdstad Kabul over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt, waarbij zowel over de veiligheid als de redelijkheid van dit alternatief omstandig wordt gemotiveerd. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het eerste middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het tweede middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Hierboven is reeds gebleken dat de commissaris-generaal verzoekers verzoek om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarom hij meent dat verzoeker de vluchtelingenstatus moet worden geweigerd. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen enkele poging om deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker blijft hiertoe echter in gebreke. Hij laat immers de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, volledig ongemoeid. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Bijgevolg kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker om internationale bescherming in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de verzoeker om internationale bescherming een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat er voor verzoeker in de hoofdstad Kabul een hervestigingsalternatief voorhanden is dat zowel veilig is als redelijk in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst blijkt uit het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van december 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) dat de hoofdstad Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze vaststelling wordt bevestigd in het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van december 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (rechtsplegingsdossier, stuk 7, EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden, stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "*high profile*" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk "*collateral damage*" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft Islamitische Staat (IS) sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen evenwel niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van die aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de

hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De informatie uit het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van november 2016 waaruit hij in het eerste middel citeert, blijkt niet in tegenspraak te zijn met de informatie in het administratief dossier en de informatie die verwerende partij bij haar op 7 maart 2018 ingediende aanvullende nota voegt. Hiermee toont verzoeker dan ook niet aan dat de omstandigheden in de hoofdstad Kabul dermate precair zijn dat het niet opgaat te stellen dat burgers aldaar actueel geen reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad is voorts van oordeel dat, rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, van hem redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in de hoofdstad Kabul vestigt. De commissaris-generaal kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een alleenstaande jongeman bent van 20 jaar met een scholing tot de achtste graad (CGVS 1, p. 5). Ondanks het overlijden van uw vader tien jaar terug, blijkt uit uw verklaringen dat uw gezin in Larkhawia (uw moeder, uw jongere broer en drie jongere zussen) een goede financiële situatie heeft. Zo heeft uw gezin inkomsten via uw oom A. (...) die de landbouwgronden van uw familie bewerkt, ook naait uw moeder kleren en krijgt uw gezin de helft van de taxi-inkomsten van de neef van uw overleden vader, Y. M. (...) (CGVS 2, p. 3 en p. 5). U verklaart dat uw gezin goed rond kwam en geld aan de kant kon zetten (CGVS 2, p. 6). Met een deel van dit spaargeld opende u een eigen winkel in het dorp Larkhawia (CGVS 2, p. 9). U runde deze winkel voor twee jaar en vier maanden, en bouwde zo werkervaring op (CGVS 1, p. 14). Jullie hadden ook de financiële middelen om uw land met het vliegtuig te verlaten (verklaring DVZ, p. 10).

Bovendien beschikt u ook over een netwerk in de stad Kabul. U verklaart immers dat uw oom R. (...) in de regio Chel Setun woont in de stad Kabul (CGVS 2, p. 8). U laat het evenwel na zicht te geven op de werkelijke situatie van uw oom in Chel Setun.

U verklaart dat er de laatste jaren voor uw vertrek uit Afghanistan geen contact was tussen u en uw oom R. (...). Dit was het geval nadat uw oom R. (...) misnoegd was omdat de auto van uw vader aan Y. M. (...) geschonken werd en niet aan hem. Hierop besloot uw oom naar de stad Kabul te verhuizen en het contact te verbreken (CGVS 2, p. 7). Gevraagd hoe het contact tussen u en uw oom hersteld raakte, stelt u dat uw moeder contact opnam met uw oom nadat u problemen kreeg en dat uw oom vervolgens uw reis regelde (CGVS 2, p. 7). Gevraagd hoe het komt dat uw oom na vijf jaar stilte plots uw reis regelde, stelt u dat u het niet weet (CGVS 2, p. 7). U verklaart verder dat uw moeder u niets zei hierover maar geeft aan dat u denkt dat uw oom u hielp om zo een deel van het land te krijgen (CGVS 2, p. 7). Gevraagd of uw oom uw reis ook financierde, verklaart u dat uw oom de smokkelaar betaalde, en dat het kan zijn dat hij het geld van uw huis nam en de rest zelf betaalde (CGVS 2, p. 7). Opmerkelijk is evenwel dat u op de DVZ verklaarde dat uw oom R. (...) en uzelf de reis regelden en betaalden (vragenlijst DVZ, vraag 30). Dat u nu te kennen geeft niet duidelijk te weten hoe de financiering van uw reis verlopen is, lijkt tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen.

U verklaart niet te weten welke job uw oom uitoefent in Kabul of hoe zijn financiële situatie er is (CGVS 2, p. 6-7). Dit is evenwel zeer opmerkelijk gezien u tevens verklaart dat het uw oom R. (...) was die uw reis naar Europa regelde en (deels) financierde en u bovendien verklaart nog steeds in contact te zijn met uw oom (CGVS 2, p. 6 en p. 7). Gevraagd hoe het mogelijk is dat u de job van uw oom in Kabul niet kent, stelt u dat u hem dat nooit gevraagd heeft. U zegt dat u enkel naar hem en naar zijn kinderen vraagt (CGVS 2, p. 7). Gewezen op het feit dat u nog steeds contact onderhoudt met uw oom en het bijgevolg niet aannemelijk is dat u geen idee heeft over zijn financiële situatie of zijn job, stelt u dat u niet weet hoe hij er leeft en dat u het hem nooit vroeg (CGVS 2, p. 8). Dat u blijft volhouden niets te weten over de financiële situatie of de job van uw oom, doet vermoeden dat u informatie achterhoudt en weigert een volledig zicht te geven op uw netwerk in Afghanistan.

Gevraagd naar de kostprijs van uw reis moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS 2, p. 10). Gevraagd wat u wel weet over het geld dat betaald werd voor uw reis naar Europa, stelt u dat u niet weet of het in euro's of dollars was (CGVS 2, p. 10). Gevraagd van waar het geld kwam waarmee uw reis gefinancierd werd, geeft u opnieuw aan het niet te weten. U stelt dat het misschien van uw oom komt maar u weet niet waar hij het vond (CGVS 2, p. 10). Gevraagd hoe het komt dat u geen enkel idee heeft hoeveel uw reis kostte of waar het geld vandaan kwam, stelt u dat u niet met de smokkelaar sprak over geld. U zegt dat het u niet verteld werd en dat u het ook niet vroeg (CGVS 2, p. 10). Gesteld dat u denkt dat uw oom misschien betaalde en gevraagd hoe het komt dat u hem hier nooit over aansprak, stelt u dat u geen geld hebt om hem terug te betalen (CGVS 2, p. 10). Gevraagd of u uw moeder hierover aansprak, geeft u aan dat uw moeder ook niet weet van waar het geld kwam (CGVS 2, p. 10). In dit licht is het niet duidelijk waarom u stelt dat uw oom misschien geld van uw huis nam om de reis te betalen (CGVS 2, p. 7). In dat geval zou uw moeder immers op de hoogte moeten zijn van de financiering van uw reis. Gevraagd naar afspraken over de financiering van de reis, antwoordt u naast de kwestie dat jongens u zeiden dat ze 5000 of 6000 betaalden (CGVS 2, p. 10). Gevraagd of uw oom u ooit aansprak over het geld, stelt u van niet (CGVS 2, p. 11). Het is niet aannemelijk dat u noch uw moeder het minste idee hebben hoe uw reis gefinancierd werd. Dat u dit toch blijft volhouden, wekt opnieuw de indruk dat u belangrijke informatie achterhoudt en weigert een correct zich te bieden op de financiële situatie van uw netwerk in Afghanistan.

Uw verklaringen over uw oom en over de financiering van uw reis doen vermoeden dat u geen zicht geeft op uw werkelijke situatie in Afghanistan. Toch kan gesteld worden dat gezien uw leeftijd, scholing en werkervaring en gezien uw netwerk in Kabul, u in staat bent een duurzaam leven op te bouwen in Kabul.

Geconfronteerd met de mogelijkheid om zich bij uw oom te vestigen in Kabul, stelt u dat u problemen heeft met de taliban. Als u bij uw oom gaat inwonen, kan ook hij problemen krijgen met de taliban (CGVS 2, p. 11). Zoals hierboven aangegeven, kan evenwel geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban. Gevraagd naar andere redenen waarom u zich niet in de stad Kabul zou kunnen vestigen, stelt u dat u er geen werk en geen huis heeft en dat u er niemand kent (CGVS 2, p. 11). Opnieuw dient gewezen te worden op uw oom R. (...) die in Kabul woont.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan."

Voor zover verzoeker suggereert dat de commissaris-generaal vaak besluit dat een persoon over een intern vestigingsalternatief beschikt indien zijn regio van herkomst onvoldoende veilig is, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hoe dan ook toont hij hiermee niet aan dat hij in de stad Kabul niet over een veilig en redelijk vestigingsalternatief zou beschikken.

Verzoeker betoogt verder dat het loutere feit dat hij in Kabul familie heeft wonen ruimschoots onvoldoende is om te kunnen besluiten tot de redelijkheid van het vestigingsalternatief. Hij citeert hierbij uit een rapport van het UNHCR waarin deze instantie specifieke voorwaarden formuleerde die in aanmerking moeten worden genomen bij het bepalen van een intern vestigingsalternatief in de Afghaanse context. Het citaat dat verzoeker weergeeft kan evenwel niet worden teruggevonden in het rapport dat hij aanhaalt. Hoe dan ook gaat verzoeker eraan voorbij dat in de bestreden beslissing met betrekking tot de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief niet alleen wordt gemotiveerd dat hij in Kabul familie heeft wonen, doch ook dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften en dat hij een alleenstaande jongeman is van 20 jaar met een scholing tot de achtste graad, wiens familie een goede financiële situatie heeft.

Verder wijst verzoeker erop dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om te motiveren of hij wel degelijk toegang zal hebben tot basisinfrastructuur in Kabul en tevens geen informatie bijbrengt over het werkaanbod, de toegang tot huisvesting en andere basisrechten. Er wordt evenwel niet ingezien waarom de commissaris-generaal hierover diende te motiveren. Verzoeker verklaarde immers zelf dat zijn oom R. in de stad Kabul woont. Bovendien kan van hem, gezien zijn profiel als alleenstaande, gezonde jongeman met een scholing tot de achtste graad, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk

genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, redelijkerwijze worden verwacht dat hij aldaar tevens een inkomen kan vergaren waarmee hij de nodige huisvesting en levensmiddelen kan bekomen. Ten slotte maakt verzoeker met zijn algemene, theoretische betoog niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar de stad Kabul met socio-economische moeilijkheden riskeert te worden geconfronteerd die een dermate niveau van hardheid bereiken dat zij zouden oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. In het dossier van verzoeker zijn er alvast geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren.

Voor zover verzoeker nog aanvoert dat *“men vaak nog steeds naar zijn regio van oorsprong (zal) moeten reizen teneinde identiteitspapieren te bekomen”* en dat de toegang tot vestiging in de stad Kabul niet gegarandeerd is nu men aldaar de goedkeuring nodig heeft van de *“Wakeel Kocha”*, beperkt hij zich tot het poneren van loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hoe dan ook zijn er geen aanwijzingen in het administratief dossier dat verzoeker, die een familiaal netwerk heeft in Kabul en die geen banden heeft met de taliban, in Kabul door geen enkele *“Wakeel Kocha”* zou worden toegelaten om zich aldaar te vestigen. Ook waar hij opmerkt dat als bekend wordt dat iemand zich gevestigd heeft in een stedelijk gebied, dit op lokaal niveau tot gevolg zou kunnen hebben dat de achtergebleven familieleden bedreigd worden, beperkt verzoeker zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien is het zeer hypothetisch dat op het lokaal niveau bij de taliban zou bekend geraken dat verzoeker zich in Kabul heeft gevestigd, in die mate dat zijn achtergebleven familieleden er bedreigd zouden worden.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers regio van herkomst, verzoeker in de hoofdstad Kabul over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Het eerste en het tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN